

R

per David Vidal
fotos de Landry

L'ANY 1986 ROSSY DE PALMA –ALTA I ESVELTA, amb un tupè generós, amb un vestit de sivelles que ella mateixa dissenyava i confeccionava, amb veu i mirada intenses– era la cantant del grup Peor Imposible. Acabava d'arribar al Madrid de la Movida. “Haviem fet alguna gira, havíem tocat al Rock-Ola... Començàvem a sonar. I de sobte un dia, entra Pedro Almodóvar a un concert nostre. Tothom es va quedar... «Ha vingut el Pedro!» Ell ja havia fet *Pepi, Luci, Bom* i ja aleshores enteníem que seria un dels grans, un referent. Tothom deia: «Anem cap allà a veure si ens fitxa per a la seva següent pel·lícula». Jo no. Jo pensava que el podia seduir amb la mirada, des de la distància... Ha, ha, ha... Al final va ser ell que un dia em va preguntar on em comprava aquells vestits i aquella bijuteria: li agradaven molt i encaixaven molt bé amb un personatge de la seva pròxima pel·lícula, *La ley del deseo*. «M'ho faig tot jo», li vaig contestar. I em va encarregar que n'hi fes. I ja després em va dir: «Escolta'm, tu no m'hi faries un petit paper també?». I aquell va ser el meu primer paper i va ser molt divertit, però, en el fons, no deixava de ser jo interpretant-me a mi mateixa. Per a mi, el meu primer paper de debò com a actriu desenvolupant un personatge va ser l'any següent, quan el Pedro va rodar *Mujeres al borde de un ataque de nervios*”. →

BOWIE DE FIL MUSICAL
[El *Rar* se cita amb Rossy de Palma un assolat migdia de gener. Fa cinc dies de la mort de David Bowie i l'actriu ens explica que a la seva *playlist* personal ara no deixa de sonar l'últim disc del músic britànic, *Blackstar*.](#)

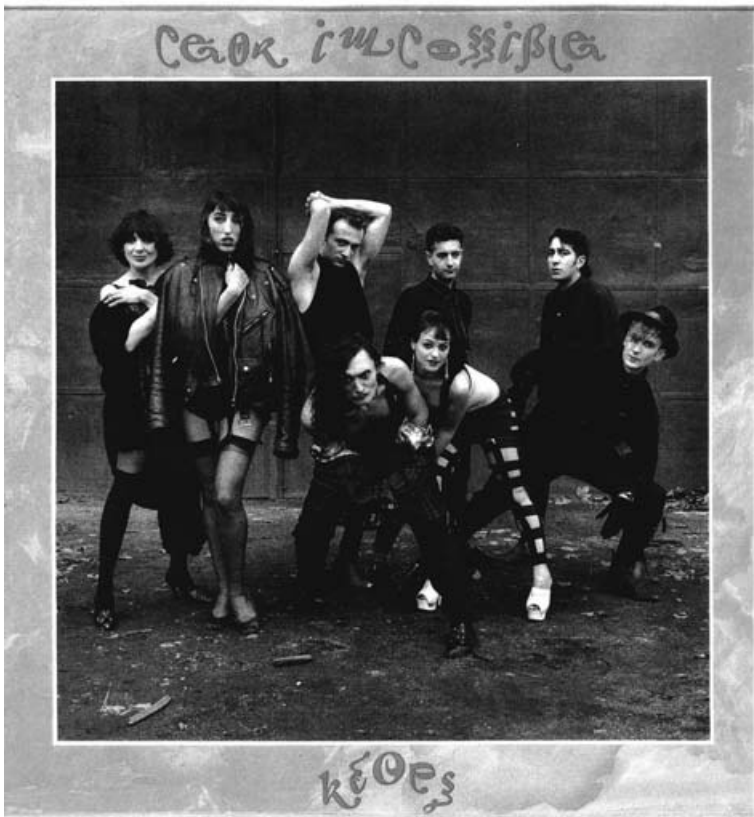

PITJOR, IMPOSSIBLE?

“Debajo de una sombrilla / pensando en cóctel de ron / aparecistes [sic] de pronto / con tu bote de aerosol. / El mono robó tu Canon / en el ascensor del hotel / y los cocos daban vueltas / a tu alrededor”. Així de delirant començava la cançó *Susurrando*, el primer *hit* de Peor Imposible, la banda musical de la Movida Madrileña a la qual va pertànyer Rosy de Palma a mitjans dels 80. El cert és que, malgrat el nom, el grup va tenir força èxit en l’escena artística més transgressora i fins i tot va fer gires musicals amb vaques sagrades de l’època com Gabinete Caligari o La Frontera. En el QR de dalt hi podeu veure el videoclip de *Susurrando*, on apareix una joveíssima Rosy de Palma cantant i ballant en banyador envoltada de palmeres.

“A la Movida no hi havia politització: l’única ideologia que existia era la del respecte a tothom i a la llibertat”

ROSSY DE PALMA

Aquells anys de la Movida han sigut molt mitificats...

R.D.P. I amb raó. Allò va ser extraordinari. Ho vaig viure amb molta intensitat. Dormíem en pensions quan teníem diners, si no anàvem a casa dels amics. Tots estàvem en un estat d’excitació i d’interès per tot permanent. Era molt genuí, autèntic, no gens impostat.

Tu ara tens fills que gairebé tenen la mateixa edat que la Rossy que va arribar a Madrid als vuitanta.

R.D.P. Allò no és fàcil que es repeteixi. A més, va acabar malament, amb molta gent morta per accidents de trànsit, per drogues... Tot semblava un caos, però jo recordo que duia una agenda perfectament ordenada amb les coses que havia de fer cada dia. No hi havia politització: l’única ideologia que existia era el respecte a tothom i a la llibertat. Mai no he entrat en política, jo he sigut bona amiga de persones de dretes i d’esquerres. Recordo que jo tenia com una mena de moviment personal i tot, el vaig fundar per a mi mateixa, i es basava en la responsabilitat personal i el respecte a tothom.

Què és aplicable d’aquells anys a l’actualitat?

R.D.P. Per començar, tots hauríem d’ocupar-nos del que és responsabilitat nostra. Ara veiem conflictes polítics en què tothom diu als altres el que han de fer. No, senyors: comencin cadascú per ocupar-se del que és la seva responsabilitat.

Des de fa uns anys has desenvolupat bona part de la teva vida professional i personal a París. Com veus ara la ciutat?

R.D.P. Fatal, l’han afectat molt aquests atacs que ha rebut últimament. Veig la ciutat aturada, preocupada... professionalment fins i tot trobo que s’estan aturant moltes coses.

Però, en canvi, culturalment, creus que continua sent una societat més avançada?

R.D.P. Per a mi el cinema és cinema, i no hi faig divisions per països. Però sí que és cert que quan reps a casa el cofre de les pel·lícules que opten als premis César t’adones de quina capacitat de producció té el cinema francès. La indústria cinematogràfica a Espanya no està al mateix nivell, esclar, aquí es produeix poc i també es consumeix poc. Encara depenem massa de les subvencions i tenim molt mala fama per culpa d’això quan, en canvi, ningú no es queixa de les subvencions que rep la indústria automobilística, que després ens fa pagar els cotxes igual, eh? El que ha fet aquest últim govern amb la cultura no té nom, i suposo que tot se li acabarà girant en contra. La cultura ajuda la gent a pensar, i fa possible que prenguem decisions per nosaltres mateixos i que siguem més conscients. Quan un govern apuja l’IVA i desatén la cultura està fent una declaració d’intencions. I una altra cosa: aquí tenim molts bons professionals desaprofitats. Penso, per exemple, en gent com Ariadna Gil, que a França es faria un fart de rodar pel·lícules... →

La Rossy és elegant d'una forma felina i, com una pantera, la seva presència transforma l'espai en què habita, ja hi sigui per un minut o per mitja vida. Filiforme, com un quadre del Greco, com una figura de Giacometti, vesteix avui de malva, amb una jaqueta i una faldilla curta que deixa al descobert unes llargues i prodigioses cames que la converteixen en una talaia i que, un cop assegurada, mou i encreua amb pausada coqueteria. La bellesa cubista que reivindiquen dissenyadors com Gaultier, la marcada asimetria, els trets poderosos, són quan és a prop molt menys evidents que l'atracció que genera la seva personalitat o la intensitat d'una mirada que espurneja, que delata una ment que no s'atura. Havia llegit que té un caràcter voluble, que no sempre tracta bé els entrevistadors, i jo volia començar bé. En comptes de fer-ho, em vaig empattollar amb una pseudopregunta incomprensible de la qual es podia deduir, perfectament, que ella sembla més vella del que és. De fet, volia dir el contrari: la Rossy està en una forma admirable, àgil en tots els sentits, i és molt jove. El que em semblava estrany és que, sent tan jove, ja fos un mite del cinema espanyol. Sense fer cas del malentès –i desmentint, doncs, el mite del mal humor amb els entrevistadors–, respon cordial: “Deu ser que això de la *chica* Almodóvar marca molt... Em fa gràcia que encara em diguin *chica* Almodóvar, no sé a quina edat es deixa de ser-ho”.

“El que ha fet aquest
últim govern espanyol
amb la cultura no té nom,
i suposo que tot se li
acabarà girant en contra”
ROSSY DE PALMA

“En la nostra societat hi trobo a faltar més respecte. Hem de lluitar i treballar fort, però també hem de ser respectuosos amb tothom encara que, de vegades, ens tractin malament”

ROSSY DE PALMA

Acaba d’arribar de Madrid per preparar la gala dels Gaudí, som a la seu de l’Acadèmia del Cinema, i la persegueixen ajudants i membres de l’organització comentant-li coses que per a la resta són incomprensibles: “Aquest no arribarà”, “El número aquell, al final, no entrarà”, “El vestit tal...” Mentre posa per a les fotografies i clava la mirada en l’objectiu de la càmera com si hagués decidit fondre’l, pregunta pels fills d’una companya i segueix la conversa banal dels col·laboradors. Quan fa uns mesos l’Acadèmia va anunciar que Rossy de Palma presentaria la gala del cinema català la decisió va ser, en primer lloc, sorprenent i, en segon lloc, controvertida, si bé cal admetre que majoritàriament ben acollida, finalment.

R.D.P. No ho sé, la veritat, per què m’han ofert presentar aquesta gala. Els hi hauries de preguntar als de l’Acadèmia. Suposo que busques que la gent et vegi i s’ho passi bé. Aquestes cerimònies són llargues i pesades per definició perquè han de sortir tots els premiats, parlen... Jo sóc una actriu de comèdia, àgil... Potser és per això!

I en aquestes comèdies tot sovint t’ha tocat fer el paper de dona del servei... A què atribueixes aquesta recurrència?

R.D.P. És cert... he fet molts papers d’aquest perfil. Són papers que jo m’estimo moltíssim perquè solen ser molt rics i entranyables. Veure el rol que aquestes senyores del servei, sovint d’origen llatí, ocupen en una societat dura i esquerpa com és la de París, resulta molt interessant. Veure com cuiden i com introdueixen aquest factor de calidesa en la vida més freda i més dura dels parisencs. També és molt reconfortant comprovar com sovint els seus fills progressen molt socialment, perquè s’han fixat en l’esforç de les seves mares, en el valor del treball, i arriben a ser metges, arquitectes... Això és una virtut de la societat francesa que em costa més de trobar a Espanya. Aquí aquest ascensor social no funciona tan bé.

Quins valors trobes a faltar, ara, en la nostra societat, doncs?

R.D.P. El respecte. Hem de lluitar i treballar fort, però ser respectuosos amb tothom encara que de vegades ens tractin malament. Tots mantenim una lluita interna molt dura contra nosaltres mateixos. Hem de ser respectuosos, comprendre algunes persones quan ens tracten o quan ens parlen malament. Vés a saber què està passant dins d’aquella persona en aquell moment. Sempre ho explico als meus fills. Avui mateix, venint en l’AVE, un home estava parlant molt fort, era molest perquè a més tenia una veuarra molt gruixuda. Li he dit, distesament, “Carai, vostè podria cantar òpera amb aquesta veu, senyor”, i m’ha engegat a pastar fang de males maneres. Doncs mira, et treus de sobre el mal rotllo i dius, bé, potser aquest home té una vida difícil o està travessant un moment complicat... No sabem si és veritat però almenys et treus de sobre el problema! ■

TAMBÉ A ‘JULIETA’

Malgrat la proximitat de l’estrena –arriba als cinemes el 18 de març–, s’ha filtrat poc sobre *Julieta*, la nova pel·lícula de Pedro Almodóvar. El que sí que se’n sap és el repartiment, que, encapçalat per Adriana Ugarte i Emma Suárez (totes dues interpreten la Julieta que dona nom al film en diferents etapes de la vida), compta també amb Michelle Jenner, Inma Cuesta i Rossy de Palma. Aquesta serà la setena col·laboració de l’actriu mallorquina amb el cineasta: ja havien treballat junts a *La ley del deseo* (1987), *Mujeres al borde de un ataque de nervios* (1988), *¡Átame!* (1989), *Kika* (1993), *La flor de mi secreto* (1995) i *Los abrazos rotos* (2009).